

Miroslav Žamboch

Štěstí z pekla

Důstojník mě podezřívavě pozoroval a opakovaně porovnával mou tvář s portréty nalepenými na přenosné dřevěné tabuli. Dlaň měl položenou na polodrahokamy vykládaném jílcí a nervózně poklepával prsty o záštitu. Nedivil jsem se mu. Společnost mu dělali pouze dva vojáci, ostatní zřejmě někde chrápali. Nechtělo se mu projevit strach a zavolat na ně. Poplácal jsem uštvaného koně po boku, aby pode mnou ještě chvíli vydržel, a nasadil jsem přátelský úsměv číslo pět. Pokládám ho za kamarádký a důvěryhodný, ale s mým dvakrát přeraženým nosem a jizvou přes čelist to možná každý napoprvé nepozná.

"Poručíku, pokud mě na tom vašem seznamu najdete, překvapí mě to víc než vás."

Ze strážního domku vyšli dva vojáci a postavili se k svému veliteli. Viditelně se mu ulevilo, napřímil se, zvedl ramena a o krok se ke mně přiblížil.

"Co chcete ve městě?"

Potřeboval jsem co nejrychleji najít Umberta a už jsem kvůli tomu uštvál dva koně, ale netušil jsem, proč bych to měl vysvětloval nějakému důstojnickému holobrádkovi. Úsměv číslo pět jsem nahradil svým obvyklým výrazem.

"A co je vám do toho, poručíku? Někde jsem slyšel, že nemístná zvědavost škodí zdraví."

Překvapeně polkl. Dardown byl druhé největší město impéria a císařský místodržící v něm vládl rukou pevnější než sám císař. Vojenské hlídky udržovaly pořádek i v těch nejdivočejších čtvrtích, slovo důstojníka mělo váhu zákona, soudy rozhodovaly rychle a bez zbytečného zdržování. Šibenice okolo cest byly až do vzdálenosti dvou hodin svižné jízdy plné vrahů, zlodějů a žebráků. Ano, i poctivá žebrota zde byla nezákonná. Člověk se mohl zhoupnout na šibenici i za pouhopouhou urážku císařského majestátu. Stručně řečeno, Dardown nebylo město pro mě. Umberto mi však dlužil můj podíl a protože se přede mnou snažil schovat právě tady, musel jsem do jámy lvové.

"Co jste to řekl, pane?"

Poručíkovi přeskočil hlas o oktávu výš, pevně sevřel jílec, ale pak se zarazil. Bylo kolem osmi hodin večer, smrákalo se a na cestě ani živáčka. Vlastní město bylo vzdálené více než dva kilometry a nemohl počítat s tím, že by mu posila přišla na pouhé zavolání. Byl ozbrojen důstojnickou mutací standardního vojenského meče s mohutnou záštitou a těžkou, čtyři centimetry širokou čepelí, jeho mužům ještě teklo po bradě rekrutské mléko. Já jsem měl u sedla prvotřídní chaabský meč s čepelí ostrou jako břitva a tenkou jako husí brk. Nekoupil by ho za roční kapitánský žold. Možná byl nafoukaný, ale ne hloupý a všechno si dobře uvědomoval.

"Poručíku, nejsem na vašem seznamu a vy to dobře víte. Úplatek ode mě nedostanete, tak proč k čertu takové handrkování? Nebo si chcete tady s mládenci trochu zabojet? Vyzkoušet si zatýkání nebezpečného individua v praxi?"

Vložil jsem do hlasu nádech radostného očekávání a podíval se na vojáky, kteří se drželi opodál a tvářili se, že tady vůbec nejsou.

"Jedte, chlape, ale zpátky, pokud neskončíte na šibenici, zvolte raději jinou cestu!"

Pobídl jsem koně a vyčerpaný hřebec unaveně poslechl. Nemínil jsem skončit na šibenici. Chtěl jsem jen najít Umberta, vypáčit z něho, kam ukryl můj podíl a vypadnout odtud, jak nejrychleji to půjde. Zná

několik zaručených způsobů, jak přinutit člověka mluvit, i když nechce. Kdysi je na mně vyzkoušeli a kdyby měli jen o trochu víc času, taky bych promluvil.

Hlídka u hradní brány mě nechala projet bez problémů. Její velitel byl vrásčitý veterán, který nestál o zbytečné problémy. Nikdy jsem v Dardownu nebyl, ale předpokládal jsem, že Umberto také ne. Chlapíkům, jako jsme my dva, tady pšenka nekvetla. Umberto byl pirát. Nejdrsnější hrdlořez, kterého jsem na moři potkal. Uměl uniknout válečným trojstěžníkům, proplout mělčinami, kde uvázla i větší kanoe, při abordáži se vrhal na loď v první řadě a bojoval dvěma meči současně. Nebál se bouří, nebál se císaře, nebál se čarodějů a bohužel se nebál ani mě. Ale to udělal chybu. Byli jsme společníky. Přemluvil jsem ho, abychom nepřepadávali lodě kupců, kteří vozí spoustu laciného zboží, ale podívali se na zoubek těm, kteří provedli tu nejtěžší práci za nás - abychom okrádali samotné piráty. On sehnal loď, já posádku. Byla to krvavá sezóna, ale žně stály za to. Nechtěli jsme pokoušet štěstí příliš dlouho a jakmile jsme usoudili, že náš zisk je přiměřený vynaložené námaze, skončili jsme. Já jsem měl v Orinoportu vyplatit posádku, on měl prodat zlato a vyměnit je za drahokamy, které se snadněji převážejí. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, to i udělal, ale jaksi zapomněl předat mi mou polovinu. Teď se přede mnou snažil ukrýt v nejspořádanějším místě na světě. Ve městě, kde předpokládal, že nebudu mít žádné přátele a známé, kteří by mi pomohli vystopovat ho. Umberto byl na moři skutečný génius a většinou mu to pálilo i normálně, ale přece jen ho omezoval jeho původ. Neměl univerzitní vzdělání jako já a předpokládal jsem, že i tady se pokusí ukrýt ve společnosti, kterou zná a kde se cítí dobře.

V deset hodin večer jsem stál před hospodou ve čtvrti, kde je poctivý člověk častý jako perlorodka mezi ústřicemi. Zavedl jsem koně do nájemné maštale a vytřel ho do sucha. Bylo to dobré zvíře a zasloužilo si trochu péče. Abych řekl pravdu, tipoval jsem, že pojde v půli cesty. Vstoupil jsem do hostince. Sál jako každý jiný, hrubě omítnuté stěny, jednoduché lavice a stoly. Protlačil jsem se k nálevnímu pultu. Na stěně nad ním visela trojice povolení k čepování piva, rozlévání vína i pálenky a potvrzení o zaplacení výčepní daně na tento rok. Bylo poučné vidět jeden z přítoků zlaté řeky, kterou císař potřeboval, aby uživil armádu svých úředníků a žoldáků.

"Co to bude?" zeptal se hospodský.

Byl malý a tvář měl posetou důlky po neštovicích.

"Pivo," řekl jsem a položil na stůl stříbrňák.

Postavil přede mě otlučený kameninový džbán a pohybem vybroušeným mnohonásobným opakováním k naprosté dokonalosti ho smetl do kapsy, kterou měl zavěšenou na opasku.

"Za stříbrnej jsou piva dvě, drobné nevracím."

"Jo, to není špatné," přikývl jsem a spláchl prach z dlouhé cesty.

Bez ptaní přede mě přisunul druhý džbán.

"A na co máte tohle?" zeptal jsem se a ukázal na přesýpací hodiny zavěšené přes kladku u stropu. Konec lana vedl podél stěny až za výčepní pult. Větší polovina písku se už stačila přesypat do spodní nádoby.

"Vojáci mají rádi pořádek a chodí na kontrolu v pravidelných intervalech. Když písek dojde, jsou tady. Pozornost pro hosty."

"Aha," přikývl jsem chápavě.

Než jsem se stačil zeptat na Umberta, přesunul se hospodský na druhou stranu stolu a jako zázrakem vykouzlil na tácku tučt barevných panáků.

Usrkl jsem piva. Po zahnání první žízň už nechutnalo tak dobře. Bylo kalné a málo vykvašené, ale stále ve mně vzbuzovalo větší důvěru než vesele se tvářící kořalka, kterou do sebe lila společnost u stolu. Rozhlédl jsem se po sále. Hledal jsem chlapa, který si na živobytí nevydělává svaly, ale tím, že hodně vidí a slyší. Nenašel jsem jich mnoho, většina hostů vypadala na nájemné bijce a pár skutečných hrdlořezů. Ale o parapet okna se opíral zasmušilý vyhublý chlapík, v levačce držel pivo a očima zdánlivě nepřítomně tékal po okolí. To byl můj člověk. Zaplatil jsem další dvě piva a s oběma džbány v jedné ruce jsem se odpoutal od barpultu a propletl se mezi stoly až k němu.

"Dáte si pivo?"

"Pivo nikdy neodmítnu."

Napil se a čekal, s čím vyrukují dál.

"Poohlížím se po jednom chlápku. Jmenuje se Umberto, o hlavu menší než já, ale o fous těžší, rabiját s obrovským rukama."

Než stačil chlapík odpovědět, ozval se od vedlejšího pultu muž černější než bota ze staré vepřovice.

"Umberto je můj kámoš a nemá rád, když za ním někdo slídí!"

Můj potenciální informátor zmizel jako sníh na jaře.

Černoch se postavil. Měřím metr pětadevadesát a holky, co vás za zlatku obejmou a za dvě vezmou k sobě na celou noc, mi počítají dvojnásobnou taxu, protože moje kosti jsou prý tak hranaté a těžké, že je celé otlačím a další noc nejsou schopné pracovat. Tenhle chlap se na mě díval svrchu a holky by mu měly počítat trojnásobek. Pod ebenovou kůží se vlnily dlouhé a pružné svaly, nebyl na něm gram zbytečného tuku a mohl jsem mu počítat svalové snopce na tricepsech. Černoch z ostrovů, profík, kterého si najímají bohatí obchodníci jako osobního strážce. Slyšel jsem o nich, že jsou opravdu dobří a nejlépe prý to umějí s noži.

"Umberto mi vzkázal, že ho tady někde potkám."

"Lžeš, s tebou by se nikdy nebavil, ale já se postarám, abys ho už neotravoval," odpověděl posměšně a odsunul židli, na které seděl.

Lhali jsme oba dva, ale on se, na rozdíl ode mě, dobře bavil. Znal jsem druh těchto týpků. Jsou dobří, věří si, a když se napijí, rádi sem tam někoho zhasnou. S Umbertem se nikdy nepotkal, protože jeden z nich by už byl mrtvý. Umberto nesnášel lidi, kteří vypadali silnější než on, a zabíjel je. Mě pokládal za vysokou hubenou třasořitku. Ku prospěchu nás obou jsem ho nechával při tom. Černocha by za třasořitku pokládat nemohl a kdybych měl vypsát kurs na zápas mezi nimi, řekl bych jedna k jedné. Černoch se zašklebil a líně protáhl. Byl elegantní, opěvná báseň na tělo a pohyb in nátura.

"Vždycky rád pomohu kamarádovi."

Vystartoval po mně jako černá puma. Skrčil jsem se, levačkou ho uchopil za pravé zápěstí a ještě mu pomohl v jeho pohybu. Nedokázal jsem se však úplně vyhnout noži, který se mu jako zázrakem v ruce objevil. Kdybych neměl pod rukávem košile železem pobité chrániče předloktí, přeřezal by mi šlachy jako provázky. Ránu na krk jsem zblokoval loktem, pravicí jsem ho uchopil v rozkroku a zdvihl nad hlavu. Využil jsem jeho setrvačnosti a širokým obloukem s ním praštil o podlahu. Nestačil se otočit, dopadl na záda a částečně na zátylek, z pootevřených úst mu vytékal tenký pramínek krve. Můj učitel zápasu vždy říkal, že je to zem, co zabíjí. A měl pravdu. Otevřely se dveře, všeobecný hluk utichl. V tichu znělo vrzání kožených holínek a cinkání kovových předpisově vycíděných přezek jako hlasitá hudba. Letmo jsem pohlédl ke stropu. Písek v hodinách

se právě dosypal, vojáci byli bohužel příslovečně přesní. Oknem jsem viděl deset mužů hlídajících východy z hospody, dovnitř jich vstoupilo šest. Nebyli to žádní holobrádci, ale zkušené chlapi, kteří pravděpodobně nastolili právo a pořádek v nejedné putyce. Všichni menší, ale podsadití a ramenatí, u pasu krátké meče, jeden jako druhý na pravé ruce boxera, v levé těžký biják. Jejich velitel, štíhlý a pružný chlapík, se postavil přede mě a zhodnotil mě krátkým pohledem, mrtvému se věnoval o poznání déle.

"Přišel jste z pobřeží?"

Nevěděl jsem, jak to poznal. Mluvil stylem vzdělavců, zřetelně artikuloval.

"Ano."

"Víte, že v Dowdownu platí zvláštní zákony o ochraně občanů a každé zabití se posuzuje jako hrdelní zločin?"

"Ano."

Na okamžik se zatvářil překvapeně.

"Potom víte, že vás musím zatknout. O vaší vině či nevině rozhodne soud."

Situace se vyvíjela špatně. Možná bych se z císařských kobek nakonec dostal, ale Umberto by mi nenávratně zmizel.

"Byl to nevyprovokovaný útok, pouze jsem se bránil."

Důstojník se tvářil dokonale lhostejně.

"Máte nějakého svědka?"

Rozhlédl jsem se po sále.

"Dosvědčí mi někdo, že jsem se pouze bránil?"

Ticho. Nelíbil jsem se jim.

Natočil jsem se k důstojníkovi levým bokem a pravačkou poklepal na měšec u pasu.

"Dosvědčí mi někdo, že jsem se pouze bránil?"

"Já."

Můj potenciální informátor se vynořil ze zapomnění. Skutečně se vyznal.

"Vaše jméno, adresu, nacionále a podepíšete prohlášení," přeladil důstojník na jinou notu.

Skutečně ideální vykonavatel zákona. Vypsání dokumentů trvalo deset minut, ještě jsme k podpisům otiskli palce a důstojník vše stvrdil císařskou pečetí. Hospoda po celou dobu ani nedutala.

"Deset zlatých za provedení úředního výkonu přímo na místě."

Císař i jeho poskoci mě pomalu, ale jistě začínali rozčilovat, avšak naštěstí jsem tentokrát neplatil ze svého. Podal jsem mu z měšce patřičnou minci. Informátora to nepopudilo, správně usoudil, že kde je jeden desetizlaták, budou i další.

Důstojník schoval peníze, podal mi glejt a zasalutoval.

"Mnoho štěstí, pane, a dávejte si pozor, příště nemusíte najít svědka."

Podezřívavým pohledem si změřil informátora.

"Ještě krvácí," řekl jsem.

"Kdo?"

Důstojník se na mě nechápavě podíval.

"Ten mrtvý. Je už patnáct minut mrtvý a krvácí."

Černochovi z úst stále vytékal pramínek světle červené krve a nezdálo se, že by měl chuť ustát.

"Co máte na mysli?"

"Začíná to poruchou srážlivosti krve, poté následují drobná a stále závažnější vnitřní krvácení, křehnutí žil a celkový kolaps oběhového

systemu. Pozorovatelné příznaky jsou časté modřiny, nehojící se zranění, krvavé bělmo a u některých lidí slepota."

"Šarlatový mor," zašeptal vyděšeně důstojník.

Skutečně byl vzdělaný.

Vypukl nepředstavitelný zmatek, lidé se o překot hnali ven dveřmi, okny, přední stěna domu zapraskala a vzápětí se celá vyvrátila. Během minuty jsem zůstal v sále sám s mrtvým. Pomalu a procítěně jsem odříkával zbytek odkazu, který jsem kdysi našel v Caarbridské encyklopedii pod heslem Šarlatový mor.

"Inkubační doba dva dny, od druhého dne je nemoc infekční a přenáší se mikroskopickými šupinkami odumřelé kůže. Podle ověřených zdrojů přežilo během posledních dvou set let nákazu šest lidí."

Přemístil jsem se k baru a nalil si panáka té nejjedovatěji se tvářící kořalky. Kdybych se s černochem nerval, risknul bych to a vzal nohy na ramena. Teď to bylo zbytečné, protože jsem se ho dotkl. Šarlatový mor se čas od času objevoval na největších rovníkových ostrovech v Bledém oceánu. V průběhu sezóny zpustošil desítky domorodých vesnic a potom o něm nebylo třeba dvacet let ani památky. Někteří moralisté tvrdili, že bohové tak trestají divochy za hříšné obcování s lidoopími samicemi, ale byl to očividný nesmysl. Nějaký čas jsem mezi ostrovními kmeny pobýval a nikde jinde jsem nepotkal krásnější ženy. Spíše bych tipoval, že je mor jedna z milých připomínek Velké války mágů. Epidemie propukaly, jen pokud bylo horké a současně velmi vlhké léto. Podle mě vyhánělo takové počasí z nitra džungle neznámá zvířata, která zanesla nákazu mezi lidi. Pevninu chránila před pohromou právě virulence šarlatového moru. Kdo se nakazil, umřel a nemohl roznášet nákazu dál, protože od čtvrtého dne onemocnění byli nemocní nepohybliví. Proto se většina epidemií na kontinentě odehrávala jen v úzkém pobřežním pásu. Přes tyto úvahy jsem se vrátil k Umbertovi. Právě on mohl nákazu přinést až sem, protože cestoval velmi rychle. Odložil jsem kořalku a nalil si raději pivo. Možná jsem měl za sedm dní umřít, ale nemělo cenu kazit si poslední chvíle života takovým patokem. Přemohla mě melancholická nálada. Seděl jsem a pil a přitom nahlas rozmlouval s lidmi, které jsem kdysi potkal. Nebyl to zase tak špatný večer.

Ráno jsem se probudil otupělý s dunivou hlavou, jak to po větším množství piva obvykle bývá. Měl jsem hlad a potěšilo mě to. Ještě jsem nemohl být tak nemocný. Někde uvnitř jsem si hýčkal naději, že právě já jsem jeden z těch šťastlivců, kteří jsou vůči moru imunní. Nikdy jsem nebyl nemocný, rány se mi hojí dvakrát rychleji než ostatním, dokážu uštvat koně a odnést velblouda na zádech přes půl pouště. Proč bych to neměl být právě já? A můj hlad mě v mé naději podporoval. Ve spíži jsem našel deset vajec, velký kus slaniny a zbyteček okoralého chleba. Snídaně mi chutnala a dopřál jsem si ještě jeden sýrový chod. Při jídle jsem přemýšlel, co dál. Rozhodl jsem se, že se stejně pokusím Umberta najít. Neměl by umírat s vědomím, že se mu podařilo mě přelstít. Vyšel jsem ven. Ve vzduchu se vznášel dým z požárů, na ulici panoval naprostý chaos. Jeden vedle druhého stály velké obchodní vozy, lehké káry, luxusní kočáry, mezi nimi se proplétali lidé s ranci na ramenou. Všichni se snažili co nejrychleji opustit město a zjevně se to nikomu nedařilo. Po střechách jsem se dostal až k hradbám a zjistil jsem proč. Mašinerie císařovy administrativy stále fungovala. Vojáci nedovolovali nikomu odejít, na náměstí narůstala hromada těl odvážlivců, kteří se pokusili projít násilím. Pátrání po Umbertovi nepřipadalo v takovém zmatku k úvahu. Našel jsem si opuštěný dům s věžičkou, z níž byl

výhled na hlavní bránu. Pokoj, který jsem si vybral jako pozorovatelnu, patřil ženě. Byl útulně a ozdobně zařízen, na stěnách visela tři zrcadla, nábytek byl lehký a vyřezávaný. Udělal jsem si pohodlí na posteli a čekal. Po poledni se lidé unavili a utábořili se přímo na ulicích, jen pár chytřejších se vracelo domů. Čekali na tmu. Pokud se v noci celý dav zvedne, vojáci nebudou mít šanci. Před klekáním mě vyrušil návštěvník. Nejprve jsem si myslel, že je to právoplatný majitel, ale opatrné kroky a kradmé otevírání dveří ukazovaly na zloděje. Určitě bylo více takových, kteří se rozhodli využít paniky a vykrádali domy. Neměl jsem podobné hyeny rád, ale můj dům to nebyl. Slídlil nakonec došel až do mého pokoje. Už si byl jistý, že je dům prázdný a nedával pozor. Bez zkoušení otevřel dveře a vstoupil. Vyzábělý, křivicí poznamenaný chlap, na zádech nesl velký pytel. V okamžiku, kdy si mě všiml, zkameněl, ale potom rychle sáhl po noži.

"Nech si, co máš, a vypadni," řekl jsem.

Na okamžik zaváhal, ale potom mu oči sklouzly na dřevěnou šperkovnici položenou na nočním stolku u zrcadla. Byly v ní dva páry náušnic, jeden náhrdelník z tepaného stříbra a prsten. Kromě briliantových náušnic neměly šperky velkou cenu, ale všechny byly velmi krásné.

"Hod' mi tu šperkovnici a půjdu," řekl vyčkávavě chlap a přitom shodil ranec na podlahu. Jeho oči těkavě bloudily kolem. Hledal můj lup. Levou rukou pomalu klouzal k opasku. Tasil jsem meč.

"Vypadni."

"seš ostrej chlapík. Dobře."

Náhle proti mně švihl levačkou a téměř současně se na mě vrhl. Kryl jsem se mečem, vržený nůž zarachotil na jílcí. Odskočil jsem, abych si udržel odstup a sekl ho přes břicho. Stačil se nouzově krýt předloktím. Dopadl na zem, z ruky a hrudníku mu kapala krev. Byl rychlejší a pružnější, než jsem čekal. Zůstal v pokleku, těžce oddychoval a nenávisťně mě pozoroval. Jeho zranění bylo těžké, ale nic, co by otrlý chlap nedokázal zvládnout.

"Zmizni," zopakoval jsem svou radu.

"Ovaž si tu ruku a zmizni."

Snažil se, ale čím víc ránu zaškrcoval, tím víc krvácela. Krev byla napohled řídká a světlá, nakonec začala rudě mokvat i nezasažená pokožka. Kolaps žilního systému.

Umřel přímo v tom pokoji. Až do konce klečel ve zvětšující se kaluži a bědoval, že nechce umřít. Nebylo mu to nic platné. Najednou jsem se necítil tak zdravý jako předtím. Stoupl jsem si před zrcadlo a podrobně jsem si prohlédl oči. Kdysi dávno mi jedna krásná dívka řekla, že jsou blankytně modré, o pár let později je žena, která pomalu přestávala být krásná, označila za tvrdší než acháty. Teď byla modrá barva protkaná rudou sítí žilek.

Vzal jsem si příkrývku a přespál na střeše domu. Noc byla chladná, ale špinavá. Dým z doutnajících spálenišť přikryl město jako těžký závoj a vznášel se v něm nezaměnitelný puch spáleného masa. Nakonec jsem usnul, nebo upadl do bezvědomí. Ráno mě probudil nářek. Nikdo se nepokusil o průnik ven z města. Ti, co zůstali venku, se teď snažili dostat domů. Bledé plouživé stíny, často zanechávající krvavé šlápoty. Někdo oslepl, někdo nařikal s odulým břichem naplněným krví. Na okrajích ulic leželi první mrtví, před polednem se už povalovali všude. Začalo pršet a déšť zvýraznil puch šířící se smrti. Ještě před dvěma dny to bylo životem kypící město, teď začínalo připomínat přeplněnou hrobku. Nechtěl jsem umřít. Zabil jsem

mnohokrát a zasloužím si smrt, ale vždy jsem předpokládal, že to bude meč, nůž, šíp v hrdle, případně škrticí smyčka. Ale šarlatový mor? Pod nohama mi čvachtala rozbředlá břecha, déšť studil a stékal do očí. Potkal jsem vůz. Dva mniši nakládali mrtvé, jeden seděl na kozlíku. Arghotský řád. Kdysi kouzelníci, dnes spíše řeholníci. Bohatí, ale jen se stínem minulé moci. Přes to všechno měli obdivuhodnou disciplínu. Bylo jen otázkou času, kdy se i oni stanou těmi, které nakládají. Dostal jsem se až do luxusní čtvrti císařských prominentů. Upoutal mě velký vývěsní štít. Barevná linka písmen bila v šedém dni zalitém vodou do očí. Labužníkův ráj. V břiše jsem začínal cítit plnost krve, která se shromáždila z drobných nezacelujících se ranek, ale přesto jsem vstoupil dovnitř. Byl to luxusní podnik specializující se na uspokojování dekadentních gurmánských choutek těch nejbohatších. Pohyblivé zástěny rozdělovaly jídelní sál na izolované kóje, které hostům při stolování poskytovaly dostatečné soukromí. Vzadu někdo harašil s nádobím. Opatrně jsem se přiblížil. Malý, věkem vyschlý stařík si právě přistavil k regálu lahví sahajícímu až ke stropu žebřík a vrávoravě šplhal nahoru. Na stole už stála celá prázdná baterie.

"Já tě dostanu, jen si nemysli, že se mi tam nahoře schováš," žvatlal opilecky sám pro sebe. Správně měl během výstupu alespoň desetkrát spadnout, ale nakonec se zmocnil žádané láhve a v pořádku sestoupil dolů.

"Zdráv, mladíku," zakrákoral.

Odšpuntoval láhev, nalil si do sklenice a zálibně se napil.

"Vy se nebojíte, že zemřete?" zeptal jsem se.

"Já?" rozhlédl se, ale nikoho jiného nenašel a po další sklenici usoudil, že otázka byla skutečně adresována jemu.

"Já už jsem to jednou přežil, já jsem imun-imun."

Naposledy se pokusil jazyk ohnout a potom se svalil na zem. Zkontroloval jsem ho. Bylo to skutečně jen opilecké delirium. Rozhodl jsem se, že se sem později vrátím. Nehrozilo, že by mi během příštích několika hodin někam utekl.

Opět jsem procházel městem. Nemocní, umírající a mrtví. Někteří lidé vypadali ještě téměř normálně, pouze se trochu nejistě pohybovali a jejich tváře byly chorobně bílé nebo naopak rudé. Jiní se jen ploužili nebo bezmocně leželi na místě, kde je přemohla poslední slabost. Pocítil jsem vztek. Vztek na Umberta, protože kvůli němu jsem se ocitl tady. Vztek mi dodal sílu. Nikdy jsem moc nebyl na kladné emoce, nebyla k nim příležitost. Záporné pocity jako vztek, nenávisť, zuřivost mi pomáhaly k nadlidským výkonům. Potkal jsem další vůz arghotských mnichů. Opět nakládali těla, ale tentokrát se mi zdálo, jako by si mezi mrtvolami pečlivě vybírali. Předhonil mě útlý chlapík, podle oděvu koželuh. Někam spěchal a jeho energii jsem mu mohl jen závidět. Náhle uklouzl v kaluži a upadl. Zaslechl jsem jeho vzteklý výkřik, potom zanařoval podruhé, jaksi nevěřící. Došel jsem až k němu. Seděl na zemi a z místa, kde se při pádu odřel, mu prýštila krev. Umřel během pěti minut. Začal jsem si pečlivě vybírat, kam šlapu. Nechtěl jsem konec uspišit o nic víc, než bude nezbytně nutné. Uvědomil jsem si, že si ze slov toho opilého dědy začínám dělat jakousi naději. Vynadal jsem si, ale bylo to marné. Vždy jsem si dělal neoprávněné naděje.

Vrátil jsem se do Labužníkovraje. Dědu jsem probudil studenou vodou a naservíroval mu horkou polévku.

"Řekl jste, že se moru nebojíte."

"Ba, nebojím. Jsem imunní."

Byl na sebe hrdý, že cizí slovo konečně vyslovil.

"Jak to víte?"

"Už jednou jsem šarlatový mor měl a vyléčili mě. Řekli mi, že znovu už nemohu onemocnět."

"Kdo, dědo, kdo vás vyléčil?"

Vychytrale se na mě podíval.

"Vám na tom nějak záleží, mladíku? Proč?"

Úplně senilní nebyl, ale nezdálo se mi rozumné vysvětlovat mu, že mi zbývají nejvýše tři dny života a že na něm lpím tak silně, že jsem ochoten udělat cokoli, abych si ho prodloužil.

"Jen tak, dědo. Když mi tu historku povíte, sundám vám z regálu deset flašek podle vašeho výběru."

Podezřívavě se na mě podíval.

"Vaše slovo na to."

Své slovo jsem nikomu nedal už deset let. Tehdy jsem jednomu muži slíbil, že ho zabiji.

"Máte ho mít."

Děda se chopil nedopité sklenice a začal vykládat.

"Před šestaosmdesáti lety vypukla epidemie v Downtownu úplně stejně jako dneska. Jenže tehdy to bylo mnohem menší město. Byl jsem klenotník, po čertech dobrej klenotník, a chtěl jsem se spakovat, jenže mě to chytlo taky. Mládenče, z toho mluvení mi nějak vyschlo v hrdle, sundeji mi těch mejch deset flašek."

Nedal si to vymluvit, a tak jsem poslechl a děda si hned jednu otevřel.

"Když už jsem měl na kahánku, přišel za mnou takovej černopláštník a zeptal se mě, jestli umím brousit velké diamanty. Teda myslel tím vzít už jednou vybroušenej diamant a dát mu novou fazónu. Byl jsem tehdy mladej a nikdá jsem s opravdu velkéma kamenama nedělal, ale uměl jsem všechno. Řekl jsem mu, že kdybych byl zdravej, přebrousím mu i diamant velikosti pštrosího vejce."

Dědek pil jako duha a otevřel si další láhev. Začínal jsem mít strach, že mi celý příběh nestačí dopovědět.

"Odnegli mě k sobě do hradu a fakt mě vyléčili. Dva roky jsem jim předělával kameny a často jen rozebíral šperky na surověj materiál. Potom jsem se vrátil do Downtownu. Dostal jsem od nich i slušný prachy a zařídil jsem si dílnu. Stal jsem se proslulým klenotníkem ve městě. Nejlepším. Teda do té doby, než jsem začal tolik pít. Teď už nemůžu brousit, třesou se mi ruce."

"A kdo byli ti černopláštníci? Jak byli oblečeni?"

"Všechno z toho dne si pamatuji, jako by to bylo včera. Myslím, že jsem se tehdy podruhy narodil. Měli takový..."

Strnul uprostřed slova a svalil se na stůl. Když jsem ho otočil, byl už mrtvý a nemohl za to šarlatový mor. Možná mrtvice, možná srdce, možná alkohol, který si konečně vybral svou daň. Nedivil bych se, protože pil způsobem, který by v krátké době zahubil tři silné muže. I když jsem jeho historce příliš nevěřil, pijáci si někdy hodně vymýšlejí, rozhodl jsem se podívat do univerzitní knihovny na kroniku města.

Univerzitní knihovna byla krásná. Dva mrtví uvnitř nijak nenarušovali majestátní velebnost knih v dubových policích, tyčících se až k vysokému stropu. Žulové stěny byly bez zbytečných ozdob a velké světlíky propouštěly i za pošmourného dne dostatečné množství světla. Muselo zde být alespoň padesát tisíc svazků. Mám knihy rád a několikrát jsem si začal zařizovat vlastní knihovnu. Pokaždé jsem

však musel poněkud narychlo odjet a nepočítám s tím, že bych se pro své sbírky někdy vrátil. V Hompetonu, největším přístavu na východním pobřeží, mám alespoň známého překupníka kradeného zboží a ten pro mě schovává knihy, které mu projdou pod rukama. Po hodině studia jsem porozuměl ukládacímu klíči a za další půlhodinu jsem objevil tři kroniky města. Dvě z nich nakonec nebyly zajímavé, protože začínaly až rokem 320, což bylo deset let po staříkové údajné epidemii. Třetí kronika se zmiňovala už o založení města před pěti sty lety. Prostudoval jsem ji podrobně a nebylo to příjemné čtení, protože mi najednou začala z nosu téct krev a ustavičně špinila stránky. Byla světlá a řídká. Zpočátku jsem ji otíral rukávem, ale potom mě to přestalo bavit a vzal jsem si malou misku na svíčky a krev jsem odchytil do ní. Kronika nepomíjela ani epidemii šarlatového moru. Bylo to skutečně před osmdesáti šesti lety, jak říkal dědek, ale na rozdíl od něho zápis tvrdil, že město bylo kompletně zdecimováno a nepřežil nikdo. Noví osadníci přijeli až o šest let později. To však nedávalo smysl, protože právě od té doby se datoval velký rozkvět Dardownu. Že by tehdy přijeli lidé, kteří věděli jak na to? K dalšímu pátrání jsem si musel obstarat svíčky, protože se setmělo. Neustále jsem přenášel malý žebřík z místa na místo a šplhal po něm nahoru a dolů. Nakonec se mi má tvrdohlavost vyplatila, i když mě to stálo spoustu úsilí. Misku s krví jsem vylil do plivátka a začal jsem studovat Historii kněžských řádů od Flauberta. Flaubert byl známý tím, že si nikdy nic nevymýšlel a když něco nevěděl, prostě napsal, že to neví. Měl jsem štěstí, zmiňoval se i o Dardownu. Arghotský řád v něm sídlil už dvě stě let. Do roku 250 patřil ke středně silným kouzelnickým klanům, potom však byl poražen v jedné z magických válek. Jeho vůdcové uhájili za cenu velkého výkupného alespoň holou existenci a klan byl transformován v kontrolovaný mnišský řád. Museli se vzdát i veškerého bohatství magických artefaktů. Po padesáti letech už nebyla kontrola tak intenzivní a bylo pravděpodobné, že se řád pokusil o získání starých znalostí v ovládání magie. Zřejmě nepříliš úspěšně, protože se arghoti nikdy nezapojovali do kouzelnických půtek a nenabízeli své služby ve válkách. Na druhou stranu během posledních padesáti let velmi zbohatli a měli dobrou pověst v oblasti léčitelství. To vše nebylo v knihách samozřejmě přímo napsáno, ale zkušený člověk dokáže ty nejdůležitější věci objevit mezi řádky.

Flaubert mluvil i o epidemii v roce 310. Všichni členové arghotského řádu v Dardownu prý v roce 310 zahynuli na šarlatový mor a až později byl jejich klášter obnoven spojenou misí jiných odnoží řádu. Háček spočíval v tom, že právě od roku 310 nebo 320 se datoval vzestup řádu a jeho cesta k bohatství. Podle jiných zdrojů byly odnože arghotského řádu založeny až po roce 312.

Opatrně jsem se potácel z knihovny ven. Byl jsem na stopě, ale netušil jsem, zda budu mít dost sil, abych se po ní vydal. Během noci jsem ztratil hodně krve, hučelo mi v uších a točila se mi hlava. Třebaže jsem už více než den nejedl, nedokázal jsem na jídlo ani pomyslet. Břicho jsem měl na omak bolestivé a nafouklé jako po fazolových hodech. Nejhuře jsem na tom byl s očima. Na pravé jsem neviděl vůbec a levé mi ukazovalo svět skrze houstnoucí rudý závoj. Během noci se ještě víc ochladilo a stále pršelo. Ulice byly zaplněny těly, jako by se lidé v naději na záchranu rozhodli umřít venku. Okna černě zírala do šera, dveře domů vrzaly v občasných poryvech větru. Město umíralo. Potkal jsem pár chodců, ale všichni se drželi těsně podél stěn a

potáceli se ještě hůře než já. Mohutný muž se zrzavými vlasy se pokusil přejít přes ulici, uprostřed ztratil rovnováhu, upadl a v okamžiku se změnil v krví mokvající sténající pytel. Kráčel jsem ještě opatrněji. Po hodině jsem objevil arghotské mnichy, nakládající mrtvoly. Přiblížil jsem se podél stěny a snažil se předstírat, že jsem na tom ještě hůře než ve skutečnosti. Šlo mi to dobře. Mniši tentokrát pracovali ve čtyřech a jeden hlídal. Pečlivě si těla prohlíželi a občas mezi sebou diskutovali, zda dotyčného naloží, nebo ne. Z deseti, které prohlédli, vzali jednoho. Z vozu zazněl krátký sten. Nenakládali tedy mrtvé, ale umírající. Že by jim chtěli pomoci? Počkal jsem, až se na chvíli otočí jiným směrem, přikradl se zezadu k vozu a překulil se přes postranici. Člověk pode mnou zasténal. Přimáčkkl jsem se až ke kraji, opatrné kroky se přiblížily.

"Raz, dva, tři. Uf," ozval se znechucený hlas.

"Těžkej panchart."

Tělo přeletělo přese mě a dopadlo na stejného chudáka, kterého jsem pochroumal já. Nejsem měkkota, ale takové zacházení s nemocnými mi připadalo přece jen trochu drsné. Ležel jsem zalitý řídkou krví a čekal. Za hodinu usoudili, že mají dost, a rozjeli se. Nadzdvihl jsem se a opatrně se rozhlížel. V ruce jsem držel dýku a byl jsem připraven tasit. Možná jsem měl smrt na jazyku, ale z pěti mnichů bych určitě dostal alespoň tři. Jeli jsme okrajovými čtvrtěmi města kolem hradeb až k pahorku, na kterém se nacházel arghotský klášter. Pevnost by byl přesnější název. Strážní v šedých sutanách otevřeli bránu a vjeli jsme dovnitř.

"Co vezete?" ozval se chraplavý hlas zvyklý poroučet.

"Čtyřky, mistře."

Vůz se naklonil, jak se někdo vyhoupl na stupačku. Ležel jsem tváří nahoru a pro jistotu jsem se ještě víc zamazal krví. V ruce podél těla jsem ukrýval dýku. Muž krátce přehlédl náklad. Hranatý obličej s černou, tupě zastřiženou bradkou, silný nos a oči zapadlé pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Tak jsem si mnicha nepředstavoval.

"Idioti, tohle jsou spíš pětky. Zajedte k Matewovi a složte je u něho."

Popojeli ještě o kousek, na vůz se vyhoupli dva mniši a začali těla podávat dolů. Meč jsem zastrčil až k postranici a doufal, že si ho nevšimnou. Když mě zvedali a házeli z vozu, tiše jsem vzýval všechny bohy, abych nedopadl na dlažbu. Dřevěným skluzem jsem sjel kamsi dolů a zůstal ležet na úpatí pyramidy těl. Opatrně jsem se rozhlížel. Ocitl jsem se v podzemní pitevně. Tři rady jednoduchých kamenných stolů, na stěnách rozvěšené desítky lesklých chirurgických nástrojů, podlahu z leštěné žuly pokrývala pravidelná síť odtokových kanálků. Řídká krev prosakovala hromadou a špinila světlou žulu. Tři tlustí novici v bílých, krví zacákaných rízách seděli kolem malého stolku a společně se cpali z mísy naplněné zelím a vepřovým masem. Udělalo se mi špatně. Zavřel jsem oči, abych žaludek uklidnil. Pokud bych začal zvracet, pravděpodobně bych vyzvracel všechny vnitřnosti i se zbytkem krve, která mi ještě zbývala. Nejotylejší chlapík vstal a pomalu se přikolébál k hromadě těl. V ruce držel kost, okusoval z ní poslední zbytky masa, po bradě mu stékala mastnota.

"Vypadá to, že nám zase přivezli práci. Ale jsou už dost jetí, měli bychom začít hned."

Ležel jsem na zemi přímo před ním. Sklonil se a šťouchl do mě kostí.

"Tenhle ještě není tak měkkej."

"Ale brzy bude, pokud nepohnete svými tlustými prdelemi!"

Poznal jsem hlas černobradky, ale neodvažoval jsem se pohnout a podívat na něho.

"Jak to, že nedodržíte dietu! Myslíte si, že na vás budu plýtvat koncentrovanými výtažky? Osobně se postarám, abyste žádné nedostali a pošli stejně jako lidé ve městě!"

Chlapík zuřil a kamenný sklep rezonoval ozvěnami jeho hlasu.

"Tady máte týdenní menáž a jestli vás ještě jednou chytím s jídlem, půjdete do města bez ní!"

Dveře se s prásknutím zavřely.

Tloušťák, který mě píchl kostí, se tvářil pohrdavě.

"Postará se nebo nepostará, mám ulité čtyři koncentrované dávky. Dejme se ale raději do práce, aby nezačal doopravdy vyskakovat."

Jak vidno, s kázní mají problémy všude, i v mnišských řádech. Doobral kost, zahodil ji a potom mě uchopil za nohu a táhl k nejbližšímu stolu.

"Pomozte mi ho zvednout."

S hekáním mě položili na stůl. Tloušťák si vybral nůž, který připomínal nástroj na stahování kůže a zamyšleně zkusil ostří.

"Je to velkej chlap, udělám ho sám a vy se můžete podělit o někoho dalšího."

Rozhodl se začít od hlavy. Možná měl víc zkušeností, já však zvířata většinou stahuji od řitního otvoru. Soustředěně našpulil rty a přiložil mi ostří na čelo. Dýku, kterou jsem po celou dobu skrýval u těla, jsem mu zarazil zespodu do brady až po rukojeť. Okamžik zůstal stát s pootevřenými ústy, zahlédl jsem záblesk čepele procházející ústní dutinou a horním patrem až do mozku. Potom se bez hlesu skácel. Bohužel jsem nedokázal dýku vytáhnout. Zůstal jsem nehybně ležet. Jindy bych ty dva holobrádky vyřídil snadno, teď jsem však nebyl příliš v kondici a navíc jsem to musel udělat potichu.

"Fronei? Co se ti stalo?"

"Co to...", vyhrkl jeden v okamžiku, kdy spatřil dýku.

Sklouzl jsem ze stolu. V okamžiku byli ve střehu.

"He, oživlejte mrtvolák. Už se to dlouho nestalo," prohodil ten vlevo a snažil se mi nadejít.

"A ještě nikdy u pětěk."

Nebyli úplně nezkušení, ale zvykli si na protivníky, které od smrti dělil jen krok. Já jsem to měl zatím o kousek dál. Přesto jsem si musel dávat pozor. Trochu jsem vrávorál a vstoje jsem viděl hůř než vleže. A cítil jsem se slabý. Špatná forma na rvačku dvou na jednoho. Dřív, než se na mě stačili současně vrhnout, vykročil jsem levému vstříc. Pokusil se mě zasáhnout pěstí do obličeje. Předklonil jsem se, nechal ránu sklouznout po čele, v jeho zápěstí to křuplo. Přiblížil jsem se ještě víc a nártem ho kopl pod koleno. Úkrokem jsem se otočil, ale současně se mi kolem krku ovinula ruka. Skrčil jsem se, levačkou sáhl přes pravé rameno za sebe, uchopil útočníka za vlasy, snížil jsem těžiště a přehodil ho přes sebe. V okamžiku, kdy dopadl, jsem ho patou kopl do volných žeber. A ještě jednou. Hehl a zůstal ležet. Uvědomil jsem si, že jsem s ním strávil příliš času a zapomněl na prvního. Otočil jsem se a loktem si poslepu kryl ledviny. Nůž jsem srazil, ale čepel mě zasáhla do ruky. Stáli jsme proti sobě a oba jsme těžce oddechovali. Tvář měl zkřivenou bolestí, pravou ruku zlomenou v zápěstí držel opatrně mírně od těla, na jednu nohu nedošlapoval, v levičce svíral zakrvácený nůž. Kapky mé bledě červené krve se rozstříkovaly na dlaždicích a vytvářely abstraktní obrazce.

Bál se, ale nemínil se vzdát.

"Tvůj kamarád je mrtvý."

Pohledem na okamžik sklouzl k tělu za mnou a z jeho výrazu jsem pochopil, že mám pravdu.

"Brzo vykrvácíš," odpověděl mi.

I on měl pravdu.

"Ale předtím tě zabiju. Nedokážeš se mi ubránit a dobře to víš."

Nespouštěl ze mě oči. Hrál jsem poker, v ruce jsem měl malý pár a snažil jsem se blufováním získat bank. Věděl jsem, že dlouho už stát nevydržím. V hlavě mi hučelo, celý jsem se třásl slabostí, ale doufal jsem, že to nevidí.

"Ten nůž ti nepomůže. Zlomím ti i druhou ruku a vymáčknu oči. Na začátku jste byli tři, dva jsou mrtví a ty taky nejsi zrovna v pořádku."

Musel jsem se odmlčet, protože mi docházely síly.

"Zemřeme oba," řekl a pozoroval rostoucí kaluž krve, ve které jsem stál.

Kdybych se cítil jen o trochu lépe, risknul bych to a skočil na něho.

"Ale je tu jedna možnost."

Se zájmem se na mě podíval.

"Ošetříš mě, dáš mi koncentrovaný lék, o kterém byla řeč, a já pak zmizím. Nikdo se nic nedoví."

"A co udělám s těmahle?" zeptal se.

"To, co s ostatními mrtvolama. Řekneš, že se báli hněvu představeného a utekli."

Váhal. Ale já už jsem čekat nemohl.

"Pokud mi teď hned neošetříš ruku, zabiju tě."

Neměl jsem co ztratit a on to pochopil. Zasypal mi ránu práskem, potom ji natřel mastí a převázal. Z malé skříňky vytáhl křišťálovou lahvičku s čirou kapalinou a dal mi ji vypít. Měl to být onen léčivý koncentrát. Nemusel, ale nezbývalo mi, než mu důvěřovat.

Vsedě se mi trochu ulevilo. Po troškách jsem popíjel pivo, které zůstalo na stole.

"Teď by seš měl pustit do nich," ukázal jsem na mrtvé.

"A jakou mám záruku, že mě nezabiješ, až je zpracuji?"

Pokrčil jsem rameny.

"Potřebuji se odtud dostat. Je to v mém i tvém zájmu a bez tvé pomoci to nedokážu."

Dál se neptal a dal se do práce. I jednou rukou pracoval rychle a obratně. Šlo mu to i díky tomu, že měl k dispozici vynikající nástroje. Byl by z něj skvělý ranhojič, řezník nebo lékař.

"Jak se jmenuješ?"

"Matew."

Na mé jméno se nezeptal. Zručně těla stáhl z kůže, jednotlivé vnitřní orgány roztřídil a naházal do kádí s nasoleným ledem. Potom ze zadní místnosti přitáhl nádrž na kolečkách naplněnou vážkou kapalinou a ponořil do ní kosti se zbytky svaloviny. Mezitím jsem se trochu vzpamatoval a začal se vyptávat.

"Proč to děláte?"

Ušklíbl se.

"Jsem obyčejný novic, původně koupený otrok. Řekl bych, že z mrtvých se vyrábí lék proti šarlatovému moru. Potřebují těla v různých stádiích nemoci a dokonce jsem slyšel, že padne i pár zdravých. To se potom poohlízejí mezi otroky, jako jsem byl já. Ale teď už toho

umím dost a jsem v bezpečí. Alespoň doufám."

Cynicky se ušklíbl.

Vypadal chytře a nezdálo se, že by k arghotům projevoval loajalitu.

"A proč neléčíte lidi ve městě?"

Zazubil se.

"Hádej. Řek bych, že s tím mají své zkušenosti. Při poslední epidemii náhodou objevili lék, ale pro obyvatele města už bylo pozdě. Počkali, až bude po všem, prohlídli domy a sebrali nejcennější věci. S velkým humbukem pomohli při znovuosídlení města a současně si zařídili napojení na administrativu říše. Jsem tady už deset let, a proto toho tolik vím. Je pár lidí, které léčíme. Přátelsky nakloněnou aristokracii, obchodníky, které potřebujem, a rodinu císařského místodržícího. Oni samozřejmě netuší, jak se léky vyrábí."

"Je epidemie náhoda?"

Matew na okamžik přestal a otřel si pot z čela.

"Dobrá otázka. Řád si v poslední době udělal pár vlivných nepřátel a dostal se do finančních těžkostí. Řekl bych, že to není náhoda. Přece jen jsme od pobřeží daleko a nákaza nemá moc šancí dostat se až sem. Před sedmi dny přijel chlap na skvělém, ale úplně uštvaném koni. Typ, jaký. do kláštera normálně nezavítá. Možná přivezl zásilku."

"O pohlavek menší než já, široký v ramenou, dlouhé ruce, ozbrojený dvěma meči."

Matew přikývl.

"To je on."

Zamyšleně jsem si prohlížel obvaz na ruce. Krev stále prosakovala, ale už jen trochu. Takže Umberto sem přece jen nezamířil náhodou. Nikdy nepohrdl možností přivydělat si a za dopravení podobné zásilky dostal určitě štědře zapláceno. A nádavkem se nakazil šarlatovým morem.

"A jak fungují léky?" zeptal jsem se.

"Koncentrát, který jsem ti dal, dokáže zastavit postupující nemoc. Tohle," ukázal na tři balíky, které přinesl vousáč, "tě učiní imunním. Musíš je jíst celý týden, protože si nemoc neseš v sobě a mohl by seš později sám nakazit."

"Na to, že jsem vetřelec, pozoruhodně spolupracuješ."

"Jsem otrok, teď už vlastně novic. Snadno nahraditelný. Kdybych mohl, utekl bych. Ale oni znají spoustu způsobů, jak k sobě člověka připoutat."

Pivo i lék působily. Necítil jsem se sice lépe, ale zároveň ani hůře.

"Myslím, že je nejvyšší čas, abych odtud odešel," řekl jsem a opatrně se postavil. Do malého vaku sbalil všechny tři balíky, přidal k nim ještě dvě lahvičky koncentrátu a podal mi to.

"Tohle by ti mělo stačit a nezapomeň, že nesmíš jíst nic jiného. Teď dávej pozor a poslouvej mě na slovo. Nepotřebuji, aby nás spolu chytili."

S jeho pomocí jsem se nakonec ještě před svítáním dostal ven a podařilo se mi získat zpátky i meč, kterého si na voze nikdo nevšiml. Rozednilo se. Potácejících se lidí ubylo, na ulicích se objevily první krysy. Domácí psi, kterým už několik dní nedal nikdo nažrat, se k nim ve smečkách přidávali. Většina lidí ještě nebyla úplně mrtvá. Pokud se člověk nehýbal, smrt k němu přicházela jen pomalu a utrpení postupné agónie si tak vychutnal až do dna. Hledání Umberta jsem vzdal. Přišel jsem sice o hodně peněz, ale spiklo se proti mně příliš mnoho okolností a málem jsem umřel. Pomalu jsem procházel ulicemi a

směřoval k hlavní bráně. Konečně přestalo pršet, vysvitlo slunce a oteplilo se. Zápach rozkladu zesílil. Zanedlouho tady bude k nevydržení. Nelíbilo se mi, že někdo zabil sto tisíc lidí, ale nebyla to moje starost, navíc jsem stále sotva pletl nohama. Na malém náměstíčku jsem se zastavil, abych si odpočinul. Z krámu, který měl nad dveřmi pověšené znamení léčitele, se vybelhal kluk. Měl ztrhané rysy, při chůzi se potácel a zanechával za sebou krvavé šlápoty. Nesl plnou náruč pytlíků a krabiček s mastmi a jinými léky. Vrávorál ze strany na stranu, zakopl o kámen, jeho náklad se mu rozsypal. Se zatvrzelou houževnatostí si klekl a začal věci sbírat. Byl odřený v obličeji, poškozenou tkání prosakovaly kapičky růžové krve. Mohlo mu být šestnáct sedmnáct. "Co to máš?"

Teprve teď si mě všiml.

"Léky, léky na všechny známé nemoci. Mohly by pomoci. Přečetl jsem v jedné knize, že existují i léky na šarlatový mor."

"Ty umíš číst?"

"Špatně."

"Jak se ta knížka jmenovala?"

"Lékařský breviář od Atho... Atho..."

"Ahopolda," doplnil jsem za něho.

"Jo."

Tahle kniha byla největší sbírka blábolu a lží, kterou jsem kdy četl. A on z ní čerpal naději na záchranu. Konečně se mu podařilo náklad sebrat. Přestal jsem pro něj existovat a pokračoval v cestě. Svou urputností a zatvrzelostí mi připomínal mě samotného. Jako bych se díval na sebe, když jsem byl mladší.

"Hej, počkej, já mám lék."

Nevěděl jsem, proč to dělám. Možná jsem byl příliš blízko smrti a stával jsem se trochu sentimentálním. Možná jsem měl příliš těžký náklad a nechtělo se mi ho zbytečně zahazovat. Otočil se a zkoumal mě. Pomalu a soustředěně si prohlížel každý můj rys, jako by se pokoušel odhadnout, jestli mu lžu.

"A dáš mi ho?"

Podal jsem mu jeden balík a dózu.

"Tohle vypij a tohle týden jez. Jen to a nic jiného. *Musíš* odtud odejít, jinak se zase nakazíš."

"Proč?" zeptal se. "Proč mi to dáváš?"

Zaskočil mě.

"Nevím. Ber, nebo nech být."

Vzal. Očekával jsem, že lahvičku vypije na místě a sní alespoň kousek hmoty z balíku, ale pouze se potácel dál. Sledoval jsem ho. Bylo to jednoduché, protože už okolí moc nevnímal. Dobelhal se až k malému domu na rohu ulice a vstoupil do dveří. Nahlédl jsem dovnitř oknem. Na posteli ležela dívka asi v jeho věku. Měla dlouhé vlasy, které byly původně světle hnědé, teď však získaly rudý přeliv, protože krvácela z kořínků. Mohla být jeho sestra nebo taky ne. Něžně ji políbil na ústa a donutil ji vypít obsah dózy.

"Něco jsem ti přinesl. Nebude ti to chutnat, ale to nevadí."

Rozbalil balík, nožem urízl tenký plátek a po kouskách ji krmil.

"Ještě dnes spolu odejdeme pryč. Utáboříš se daleko od města a počkáš, až se uzdravíš. Já se musím vrátit."

Druhý balík a dózu jsem mu nechal na zápraží. Stejně jsem je nepotřeboval.

V okamžiku, kdy jsem procházel branou ven z města, jsem dostal nápad. Šílený nápad, jak se pokusit získat své peníze, vyřídit si to s

lidmi, kteří se mi ani v nejmenším nezamlouvali a navíc bych při tom udělal i dobrý skutek. Tolik much jednou ranou se podaří zabít málokdy.

Otočil jsem se a vrátil se do města. Opatrně, aby mě nikdo neviděl, jsem došel až k arghotské pevnosti. Zdi nebyly příliš udržované a vylezl by po nich i šikovnější desetiletý kluk. Jenomže arghoti byli kdysi mágy a ti si svá opevnění chránili lépe než jen pouhými zdmi. Seděl jsem v průrvě v rozbořené zídce přikrytý režnou plachtou, kterou jsem našel na ulici, a pozoroval jsem pevnost. Každý mnich by mě považoval za lidskou trosku, která si vybrala tohle nepohodlné místo k poslednímu odpočinku. Pevnost mohla být založena před pěti sty, snad čtyřmi sty sedmdesáti lety. Probíral jsem se zbytky znalostí historie, které mi ještě zůstaly v hlavě. Před čtyřmi sty osmdesáti lety se mezi klany rozšířila móda velkoplošných zaklínadel, která dokázala chránit celá území. I když se to nezdá, i čarodějové podléhají nejružnějším módním trendům a často dělají věci zbytečně složitě, jen aby šli s dobou. Po padesáti letech někdo objevil trik, který dokázal zničit velkoplošné zaklínadlo stejně snadno, jako dítě rozboří hrázku na potoce. Velkoplošná kouzla se sice přestala používat, ale málokdo se namáhal, aby je odstranil. Pokud, pevnost chránilo nějaké kouzlo, mělo by být právě takové, protože později už arghoti ztratili moc. Pozorně jsem si prohlížel hradbu. Po chvíli soustředění jsem na porušeném povrchu zdi dokázal rozeznat souvislé linky, které vytvářely linie diagramu kouzla. Lézt přes hradby tedy nebyl nejlepší nápad. Přesunul jsem se na druhou stranu opevnění a prohlédl si pár branek pro hospodářské účely. Všechny byly nedávno vyměněny a podle zdobených nýtů pocházel řemeslník odněkud z jihu. Dal jsem si práci a objevil jsem na klepadle jeho značku. Stylizovaná pěst obrácená proti blesku. Tenhle cech často spolupracoval s klanem Augupů a ti byli známí kvalitními hlídacími kouzly. Rozhodl jsem se neriskovat a spolehl se na nejtradičnější způsob. Po soumraku jsem si vyhlédl osamělého mnicha vracejícího se do pevnosti a vypůjčil jsem si jeho oděv. Jeho tělo jsem přikryl režným plátnem a nechal ho na místě, kde jsem předtím seděl. Branou jsem prošel bez problémů a stejným žlabem jako minule jsem sklouzl do pitevny. Můj starý známý tam byl a k mému štěstí sám.

Užasle se na mě podíval.

"Zbláznil seš?"

Místo odpovědi jsem se zazubil.

"Ne. Rozhodl jsem se, že zachráním tohle všivé město. Nebo alespoň to, co z něj zbylo."

Nemusel jsem ho příliš přesvědčovat a ochotně mi nakreslil plán hlavní budovy, navíc mi dal starý rozkaz, který ho opravňoval ke vstupu do velmistrových komnat, a řekl mi jména členů rady řádu.

"Doufám, že se tě na mučidlech nebudou na nic vyptávat," popřál mi na rozloučenou.

"Pro rozumného člověka je nejvyšší čas opustit tyto pochmurné končiny. Nevěštím arghotům příliš jasnou budoucnost," poradil jsem mu na oplátku.

S díky v jedné ruce a vypůjčeným vykostovacím nožem v druhé, zahalen do šedé pracovní sutany jsem se kradl chodbami. Podle starých vojenských zásad byly úzké, ale dobře osvětlené častými kahany, až mě to znervózňovalo. Kamenné stěny zútulňovaly sametové tapisérie, dokonce i na podlaze byl položen koberec tlumící kroky. Od druhého patra výše byly všechny dveře krásné umělecké práce, kliky se leskly

zlatem. Agrhoti opravdu zbohatli a asketismus neměl v jejich sídle místo. Také byli pěkně bezstarostní. Se zatajeným dechem a připravenými zbraněmi skrytými v rukávech jsem minul mnicha ve stejné říze, jakou jsem měl já. Naštěstí mi nevěnoval žádnou pozornost. Ve čtvrtém patře hlídali u mřížových otevřených dveří dva muži. Znuděně se opírali o stěnu a o něčem diskutovali. U stěny stál velký džbán vína. Během chvíle, kdy jsem je pozoroval, se každý dvakrát napil. Pomalu jsem přišel až k nim.

"Kam máš namířeno, bratře?" zeptal se bodře jeden z nich.

"Aluh si pro mě poslal. Prý chce přivést někoho zvenku."

Aluh byl velmistr, formálně velekněz řádu. Mluvčí mi poklepal na rameno.

"Seš lovec, co? No, velkej seš na to dost. A rozkaz máš? Bez něho tě nemůžeme pustit."

Ukázal jsem mu papírek, který mi dal Matew. Zběžně se na něj podíval a kývl.

"Jdi dál. Všichni jsou uvnitř."

Prošel jsem dlouhou chodbou, dveřmi, prázdnou předsíní a chvíli naslouchal u dalších dveří. Dýku jsem si přehodil do levačky a vytasil meč. Někdo hovořil o postupu při znovuzabydlování města. Napadlo mě, co strážcovi všichni asi znamenalo, ale vrátit jsem se už nemohl. Opatrně jsem zmáčkl kliku, počkal dva tepy srdce, bleskově otevřel a vklouzl dovnitř.

Seděli kolem dlouhého stolu, na první pohled jich byl asi tucet. Mé soudnější já mě označilo za blázna. Stál jsem proti dvanácti mužům, z nichž někteří byli mágové. Možná ne úplně nejlepší, ale na mě stačili i ti druhořadí. Kdybych se teď otočil a utekl, snad bych měl šanci. Mé horší já zajásalo nadšením. Než se stačili otočit, mávl jsem širokým obloukem mečem a setnul hlavu muži, který seděl zády ke mně. Ranou jílcem jsem srazil k zemi dalšího a postavil se k delší straně stolu za záda pěti mužů.

"Pánové, klid prosím. Kdo se pohne, bude zabit."

Muž na druhé straně stolu se pokusil vstát. Bez výpadu, jen čistým bodem, jsem ho zasáhl do krku. Hlava dutě zaduněla o stůl.

"Stačí jakýkoliv pohyb, zamrknání, které mi bude podezřelé. Jasný?"

Tloušťík, vedle kterého jsem stál, přikývl. Bodl jsem ho dýkou zezadu do ledvin a otočil čepelí. Na okamžik jsem zhoubovatěl slabostí, jak mnou proniklo ještě nehotové kouzlo. Málem se mu to podařilo. Kdyby to byli skuteční mágové, dokázali by čarovat pouhou vůlí bez přípravy a ze mě by dávno zbyl jen mastný flek. Jenomže magie vyžaduje askezi, odříkání, studium a trénink. Tihle byli všichni do jednoho příliš změkčilí. Měli kulaté tváře, většina červené nosy pijáků, na rukou řady obyčejných nemagických prstenů. Až na vousáče, kterého jsem potkal už dříve. Pokud uměli čarovat, potřebovali k tomu hlas, posunky nebo pomocné předměty pomáhající zkoncentrovat vůli. Alespoň jsem v to doufal.

"Odpovídejte ano nebo ne. Vy jste velmistr?" obrátil jsem se na muže v čele stolu.

"Ne."

Chtěl, abych si myslel, že velmistra jsem zabil jako prvního, ale překvapení v očích jednoho z přísedících ho usvědčilo ze lži. Pohled jsem upíral do středu stolu a snažil jsem se nepozorovat nikoho určitého. Potřeboval jsem periferním viděním zaregistrovat jakýkoliv pohyb, jakoukoliv jejich činnost. Srdce se mi náhle rozbušilo, tepalo rychleji a rychleji, pulsy krve jsem cítil jako rány kladivem. Zahlédl

jsem svěšenou chvějící se ruku. Odřal jsem ji v rameni. Dopadla na zem, z konvulzivně se svírajících prstů vyklouzl řetízek s živým drahokamem. Okamžitě se mi ulevilo. Bývalý majitel ruky zůstal sedět zhroucený v křesle. Nikdo se mu nepokusil pomoci.

"Chci recept na výrobu léku proti moru. Hned."

Stačily dva krátké dotyky zaklínadel a cítil jsem se, jako bych měl v každém okamžiku omdlít. Snažil jsem se nedat to nijak najevo, ale musel jsem být bledý jako stěna. Jsi blázen, tady umřeš, křičelo mé soudné já, ale to druhé dodávalo mým pohybům přesnost, rychlost a mým smyslům ostrost. Čekal jsem další kouzlo, ale nic se nedělo. Dvakrát se pokusili, dvakrát jsem útočníka zabil. Možná si mysleli, že jsem pod ochranou zaklínadla včasného varování.

"Pokud mi recepturu nedáte, zeptám se každého zvlášť. A umím se ptát velice důrazně."

"Celý postup přípravy znají jen tři lidé. Já, vícemistr a knihovník," přerušil mě velmistr.

"Vy jste vícemistr?" zeptal jsem se muže po jeho pravici.

"A...ano," podařilo se mu po chvilce snahy vykoktat.

Nenuceným sekem Alusovi odřal temeno lebky.

"Teď jste velmistr. Budete mi ochoten dát recepturu?"

"A... a... ano."

Tentokrát mu to trvalo trochu déle, ale odpověděl správně. Vrávoravě jsem se k němu přiblížil. Svět přede mnou plaval, měl jsem podezření, že na mě působí nějaké rozptýlené kouzlo, ale nedokázal jsem určit, kdo je původcem. V místnosti zbylo už jen šest živých. Musel jsem projít okolo černobradky a nedal jsem si na něho pozor. Byl rychlý a zaútočil dýkou, stačil jsem se jen zhoupnout v kyčlích. Zasáhl mě do boku a v dalším okamžiku mi vyrazil z ruky meč. Bolestí jsem se předklonil, ale dokázal jsem ho chytit za hlavu. Vytáhl dýku z rány, na okamžik se mi zatmělo před očima, jak ocel zadržela o pánevní kost. Než mě stačil bodnout podruhé, zlomil jsem mu vaz. Vyzáblý mnich se postavil a v hněvivém gestu na mě namířil obě ruce. Zvedl jsem černobradku před sebe jako štít, energetický výboj ho roztrhl na dvě poloviny. Jedna odpadla na zem, druhou jsem hodil po čaroději a srazil ho k zemi. V levačce jsem stále držel dýku, do pravačky jsem teď uchopil nůž. Rána nesnesitelně bolela, neodvažoval jsem se podívat, jak moc krvácím.

"Nehýbejte se!"

Spatřil jsem, že chlapík za stolem naproti mně má soustředěním zavřené oči. Tělo mě přestávalo poslouchat, cítil jsem, jak se ztrácím sám v sobě. Hodil jsem po něm dýku. Mířil jsem na hrud', ale zasáhl ho do pravého oka.

"Házím dobře," slyšel jsem se říkat. "Zbyli jste tři, mám ještě nůž." Účinek kouzla pominul, ale o to víc jsem cítil ránu v boku.

Dveře se otevřely. Zaklel jsem. Strážní se zřejmě konečně rozhoupali a vešli dovnitř.

Celý svět se utápěl v oparu bolesti.

"Jdu pozdě, ale současně právě včas," poznal jsem Matewův hlas.

"Strážní neprijdou."

Podal mi můj meč.

"Zatím je hlídej, já ti trochu pomůžu."

Neuhlídal bych ani krávu s teletem, ale poslední tři se báli tolik, že se už o nic nepokusili.

Matew mi obvázal ránu a dal mi vypít drogu, po které jsem byl schopen opět vnímat. Dále šlo vše jako po másle. Asi je znervózňovalo

prostředí, protože jsme po celou dobu jednání zůstali v pracovně s mrtvými. Dostal jsem recept, a když jsem chtěl, aby mniši začali rozvážet do města připravené léky, nikdo neprotestoval. Mniši nesměli mít své hávy, protože jsem si nepřál, aby k nim obyvatelé cítili vděčnost za záchranu. Matew si vyjednal vydání malého kamínku, který řádu umožňoval, aby ho v případě nutnosti donutili k absolutní poslušnosti. Večer jsem se za nedobrovolného doprovodu novopečeného velmistra vrátil do města. Ujistil jsem ho, že tady nějakou dobu ještě zůstanu a přesvědčím se, jestli dal město do pořádku, jak řekl. Slíbil jsem mu, že pokud nebudu spokojen, osobně ho navštívím a popovídám si s ním. Potom jsme se rozloučili. Našel jsem si prázdný dům a svalil se do první postele, kterou jsem potkal. Byl jsem u konce sil i sebeovládání.

Ráno jsem si chvíli myslel, že jsem už mrtvý. Mor, tři útoky kouzlem, zranění. Bylo mi hodně špatně, ale nevěřil jsem, že umřu. Vydržím hodně. Ránu jsem si pravidelně čistil a mast, kterou jsem dostal od Matewa, pomáhala přímo zázračně. Druhého dne jsem se alespoň nakrátko podíval ven. Mniši se stále činili. Na ulicích už zbyli jen mrtví, všichni živí byli odneseni do domů. Odhadoval jsem, že skoro polovina lidí přežila.

Jakmile jsem to dokázal, přesunul jsem se z domu do slušného hostince. Stále v něm nikdo neobsluhoval, ale sám jsem se zapsal do knihy hostů a udělal jsem u svého jména poznámku "zapláceno na čtrnáct dní dopředu". Potom přišla recidiva a týden jsem proležel v mrákotách. Zuřil jsem, ale nebylo mi to nic platné. Pokud Umberto přežil mor, právě teď mi mizel někde v dálavách. Po třech týdnech jsem se konečně dal dohromady. Ztratil jsem nejméně patnáct kilo a v boku mě stále píchalo. Rozhodl jsem se, že město opustím. Neměl jsem tady už co dělat. Ještě zdaleka to nebyl ten starý Downton, ale život se vracel do starých kolejí a zanedlouho to bude město pevně sešněrované zákony. Za peníze, které jsem si od arghotů vzal jako bolestné, jsem si koupil nové šaty a koně.

Na cestu jsem se vydal brzo ráno. Líně jsem projel branou a vychutnával svěží větřík. Vycházející slunce slibovalo krásný den, a protože v noci sprchlo, neprášílo se. Asi míli za městem jsem dojel skupinu dvaceti vojáků, kteří eskortovali vězně v kleci. Medvědí postavu jsem poznal na první pohled. Byl to Umberto. On mě naopak nepoznal, protože jsem teď vypadal o dvacet let starší. Přidal jsem se k důstojníkovi a zeptal se, co s vězněm zamýšlejí. Umberto měl být popraven za urážku císaře. Spáchal ji ještě před morem a celou epidemií strávil v nejhlubší kobce vězení. Kupodivu se ani nenakazil. Kdybych byl chytřejší, podíval bych se do vězení ihned. Vojáci hlídali klec jen zběžně a neměli námítky, abych s vězněm promluvil.

"Umberto?" řekl jsem.

Chvíli mu trvalo, než mu došlo, kdo jsem.

"Takže jsi mě našel," řekl a zašklebil se.

"Našel."

"A nevypadáš moc dobře. Jako bys měl smrt na jazyku."

"Já na jazyku, ty na krku. Zanedlouho tě pověsíš."

Pokrčil rameny.

"Možná ne."

Byl silný, rychlý a nebezpečný, současně však měl pouta na ruku i na nohu. Podle mě si teď věřil přespříliš. Vojáci už určitě pověsili nejednoho tvrdého rváče.

Pozoroval mě a čekal, kdy začnu mluvit o podílu.
"Nepřivezl jsi náhodou do Downtonu nějaký balík?"
"Jak to víš? Přivezl, velmistr arghotů mi za dopravu slušně zaplatil. Přej to hodně spěchalo."
"A viděls, co bylo uvnitř?"
"Ne, chtěl to rozbalit přede mnou, ale sbalil jsem prachy a zmizel. S čaroději je lepší se moc nezaplétat."
Sáhl jsem si na ránu v boku. Měl pravdu.
"Když mi řekneš, kde je poklad, dám ti nůž a přetnu ti pouta na nohou."
Dlouho se na mě díval. Povož s klecí rachotil po hrbolaté cestě, jeden za druhým jsme míjeli stromy s napůl zetlelými oběšenci. Nakonec zavrtěl hlavou.
"Ne, nevěřím ti. Řeknu ti, kde drahokamy jsou, a ty mi stejně nepomůžeš."
Udělal chybu. Nelhal jsem. Lžu málokdy a nerad.
Díval jsem se, jak ho věšeli. V okamžiku, kdy vyšel ven, se svou zvířecí silou osvobodil z pout. První dva muže zabil snadno, ale než sebral třetímu meč, zasáhli ho do ramene, a to ho zpomalilo. Potom už neměl šanci, i když s sebou vzal ještě dva další. Kdyby měl od počátku nůž, věřím, že by utekl. Pobídl jsem koně a pokračoval v cestě. Ráno bylo stále ještě svěží.
Po míli jsem narazil na stejnou hlídku, jako když jsem do Downtonu přijížděl. Poručík si mě chvíli podezřívavě prohlížel, ale nepoznal mě. Obávám se, že teď budu muset platit holkám trojnásobek.
"Jak to dnes vypadá ve městě?" zeptal se.
"Slušně. Lidé se už zmátořili, začínají dávat dohromady obchody a ostatní."
Poručík pokývl hlavou.
"To je dobře. Všichni jsme měli z pekla štěstí."
Z pekla štěstí, to sedělo. Někdy mám pocit, že patřím do pekla.
"A co je to ten sloup dýmu?" zeptal se a ukázal k městu.
Ohlédl jsem se.
"To jen nějaký vtipálek rozvěsil oznámení, že mor do města přivlekli .arghoti, a lidé tomu uvěřili. Řekl bych, že z jejich kláštera toho moc nezbylo."
Poručík si odplívl.
"Nevadí. Stejně je to cháska mizerná. Šťastnou cestu."
"Díky."
Pokývl jsem mu na rozloučenou a díval se kupředu. Cesta se ztrácela na horizontu.

ilustroval Jan Hora